

เทพยจักษุ

คำนำ

เรื่อง...“กัณฑ์กัณฐะ” คือ เรื่องเกี่ยวกับ...
...ตาทิพย์...

เป็นประวัติของ “พระอนรรทชะ” พระสงฆ์องค์
อรหันต์สาวก ของพระพุทธเจ้าในสมัยพุทธกาล ซึ่งเป็นภิกษุ
ผู้เล็ดลอดว่า ภิกษุทั้งหลายฝ่ายที่มี...ตาทิพย์...

พระอนรรทชะ ทำหโมไม่เคยรักคำว่า “ไม่มี” เพราะ
อานิสั่งสั่งทำนเคยทำทาน ไร่ก้อหนีไฟอดิตชาชาติ และหนี
ถ้าใครอยากจะ...รอด...ก็ต้องให้...ทาน... ใครอยากจะล้วยก็
ต้องรักษา...ศีล... แม้ถ้าอยากมีกัณฑ์กัณฐะ หรือ ตาทิพย์ ก็
ฝึกฝนเอาได้

จากเรื่องนี้ จะได้ทราบว่ “พระอนรรทชะ” ทำนเคย
ฝึกฝน สัจธรรมารมีมหาาก เกี่ยวกับเรื่อง...กัณฑ์กัณฐะ...
จนมีความชำนาญ และมีความสามารถเป็นเลิศได้

สำนักพิมพ์ ขงชาสบุชท์
๔-๑ ก.ตำร่งรักษ์ ผ่านฟ้า กทม. ๑๐๑๐๐
โทร. ๒๕๑-๕๕๕๗

หนังสือธรรมะประเภทอมภาพ

พระอมรทชยะ เป็นพระราชโอรสของ พระเจ้าอมิตาทนยะ พระองค์ของ พระเจ้าสุทโธทนะมหาราชา พระอมรทชยะ มีพระเชษฐาพระนามว่า มหานามะ พระกนิษฐภคินีพระนามว่า โรหิณี ~~~

อมรทชกะมาร เป็นกษัตริย์สังฆมหาลชาติ คือ มีความสง่างามเยี่ยง เป็นผู้มีบุญมาก มีปราสาท ๓ หลัง เป็นที่อยู่ ๓ กุฏิ สัมบูรณ์ด้วย ทรัพย์รัตถ์ถุงการและบริวารยศ... มีอาหารโอชะรสเลิศ แม้ที่ลือค้ำว่า "ไม่มี" ก็ไม่ทราบ ไม่เคยได้สัมผัสเลย เสวยสุขสมบัติประหนึ่งเทพเจ้าใน สรวงสวรรค์.....

วันหนึ่งกษัตริย์ราชสกุลทั้ง ๒ พระองค์ คือ ภักษณิณี, อมรทชยะ, ชานนท์, กตุ, กิมพิละ, เกวทัต, ... เล่นลูกขลุบกันอยู่ อมรทชยะ เล่นแพ้ ก็ต้องเสียขันทมเป็นเดิมพัน จึงใช้ให้มหาดเล็กไปขอขมมจากพระมารดา

พระมารตาก็จัดสิ่งขหมไปให้
กษัตริย์ทั้ง ๖ ก็ทรงเสวย
แล้วก็เล่นกันใหม่...

อหุรทระ เล่นแพือก จึงใช้
มหาตเล็กให้ไปขอขหมจาก
พระมารตาทีก...

พระมารตา จัดขหมส่งไปให้
ถึง ๓ ครั้ง พอถึงครั้งที่ ๔
สิ่งมหาตเล็กไปบอกว่า...

อหุรทระไม่เคยฟังเลยคำว่า ไม่มี จึง
เข้าใจว่าเป็นข้อขหมชนิดหนึ่ง จึงรับสั่ง
ให้มหาตเล็กไปบอกให้พระมารตาส่ง
ขหมไม่มีนั้นมาให้แก่ตน...

มหาดเล็ก
กลับมา
กราบทูลว่า...

ข้าแต่พระแม่เจ้า
ขอทรงประทานขนมไม่มี
นั้นเถิด พระเจ้าข้า

พระมารดา
ทรงดำริว่า

อหฺรทระบุตรเรา ไม่เคยฟัง
คำว่า "ไม่มี" วันหนึ่งเราจะให้
เขารู้จักความหมายคำนี้ ด้วยอมาฆ
ลักขณหนึ่ง โดย เราจะครอบ
ภาคของคำแม่เล่าไมหนึ่งด้วยกต
ธิกไมหนึ่ง สั่งไม่ให้

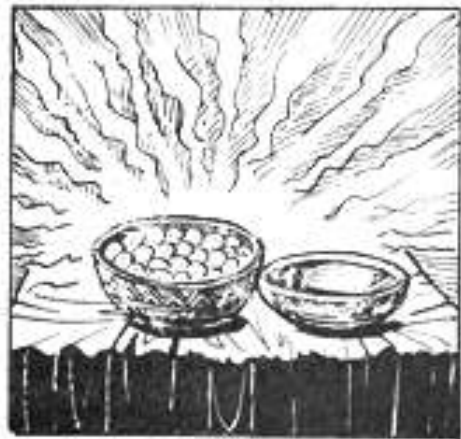
อนรุทศค่างะ ครึ่งปางเกิด
เป็น อื่นนการะ คนเกี้ยวพว้า ได้
เคยถวายข้าที่เป็นส่วนของตนทั้ง
หมด โดยตนเองจะอดก็ตาม แต่
พระอุปัฏฐกปัจเจกพุทธเจ้า แล้วถึง
ความปรารถนาไว้ว่า “การฟังคำว่า
‘โหม’ ขออย่ามีแก่ข้าพเจ้า การไม่
รู้จักก็เกิดแห่งโภชนาหารก็จง

ครั้นอนรุทศะหยาบขมขื่น
บริโภค เมื่อขมขื่นกระทบลิ้น
รสของขมก็ซาบซ่าไปตามเส้น
รับรสอาหารตลอดทั้ง ๗ พันเส้น
เส้นไอซารสเหลือเกิน

อย่ามีแก่ข้าพเจ้า” ตั้งนี้
ด้วยแรงแห่งผลกศลนั้นทำให้
มีขมทิพย์เต็มภาตของคำนี้พ
พอเปิดฝาภาตของคำ ก็หอม
ตระหลบไปทั่วบริเวณ.

พระอนรุทศะ พิกน้อยใจที่
พระมารดาไม่ทำขมรสเลิศอย่าง
นี้ให้เลยเลย จึงเข้าไปต่อว่าพระ
มารดาว่า...ไม่ทรงรักพระองค์?

ภาพยักษ์

พระมหาราชาทรงนึกแปลกพระทัยเรื่องขนมโมหิ จึงตรัสถามเสาวภา
จากมหาดเล็ก

พระมหาราชาทรงดำริว่า...

ครั้งแล้วพระอนุรุธจะจึงทูลว่า

พุทธชบุชา โกร. ๒๘๑-๘๕๘๗ ✦ หนังสือธรรมะประกอบด้วย ๘ นาท

จำเดิมแต่วันนั้นมา เมื่ออรุทจะ
ทลว่า “หม่อมฉันอยากบวชโกศข่มม”
พระมารตาก็ครอบงำปล้ำด้วยกต
ปล้ำอีกใบหนึ่งส่งไปให้... จนทิพย์นั้น
ก็เกิดขึ้นให้อรุทจะเล่าย่อยตาลอระยะ
เวลาที่พระองค์ยังเป็นคฤหัสถ์อยู่ ?

ครั้งหนึ่ง พระบรมศาสดา
เสด็จประทับอยู่ที่อนุยนิคม
ของมัลลกะทมิย์

ในเวลานั้น พวกค่างมกมารออกบวชเข้าเป็นจำพวกหมาก เนื่องจาก
พระเจ้าสุทโธทนะหาราช ผู้เป็นพุทธบิดาโปรดให้ประชุมตระกูลค่างม
ทั้งหมดแล้วทูลว่า.....

ถ้าบวชของเราอยู่ครองเรือน
ก็จะได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ
ผู้ปกครองด้วยรัตนะ ๗ ประการ
ฝ่ายราหุล หลานของเราก็จะมี
หมักษัตรีย์ห้อมล้อม พวกท่าน
จงรู้ความหมายนี้ และ บัดนี้
บุตรของเราได้ทูลรับเป็นพระพุทธเจ้า
แล้ว จึงหมักษัตรีย์เป็นบวชาร ขอ

พวกท่านจงให้กุมารตระกูลละหนึ่งคนออกบวชเข้า

โศดราหั้น มหาพามะ ผู้เป็น
พระเชษฐา มาปรารภถึงเรื่องพระเจ้า
สุทโธทนะ แล้วจึงปรึกษากับอนุชระ

อนุชระ บัดนี้ พวกค่างกุมาร
ผู้ซื้อเลี้ยง พวกนี้ออกบรรพชา
ตามพระผู้มีพระภาคเจ้า แต่ใน
ตระกูลของเรายังมีใคร...

ออกบรรพชาเลย น้องจะ
บรรชา หรือ จะให้พี่บรรพชา
เล่า ?...

บรรพชา ได้แก่อะไร
หรือ ? เจ้าพี่.

การบรรพชา
ได้แก่ การโกนผม
โกนหนวด นุ่งห่ม
ผ้ากาสายะ นอนบน
พื้นไม้ หรือ เตาขง
ถักด้วยหญ้า
นิมนทาษาต
เลี้ยงชีพ

น้องนั้นมีความลุ่มหลงมาตั้งแต่
เกิด ไม่สามารถจะ
มองได้ เจ้าพี่
มองเองเถิด

“ เริ่มขึ้นแรกต้องโกนมาก่อน
ครั้งโกนแล้ว ต้องแหวนขี้ว
เมื่อแหวนแล้วก็ไขหน้าเข้าหา และ
จะต้องปรับระดับหน้าให้เสมอกัน เสริม
แล้วก็มาถอนหน้า... แล้วก็มาถึง
ช่วงเก็บเกี่ยวข้าว จนข้าวเข้า
ลานแล้วทำเป็นกองไว้ ต่อจาก
นั้นก็หวดข้าว ส่งฟางทั้ง ไปรย
หรือสาดข้าวสับทั้ง เสริมแล้ว
ให้ชนข้าวขึ้นฝั่งฉางเก็บไว้
และทำอย่างนี้ทุกปีไม่มีขาดจน”

ทันทีที่อุรุษะ ตกลง
ปลงใจออกบวช จึงเข้าไป
ทูลพระมารดา..

หม่อมฉัน
อยากจะทำ
ขอพระมารดา
ทรงอนุญาต
เถิด

“ลูกทั้งสอง เป็นบุตรที่รักใคร่
พอใจของมารดาทั้งคู่ แม้แต่
ตายไป มารดาก็ไม่ห่างจากลูก
ไป เมื่อลูกมีชีวิตอยู่ มารดาจะ
อนุญาตให้ลูกออกบวช ได้อย่างไร?”

อุรุษะ แม้จะถูกพระมารดาตรัสห้าม ก็พยายามรื้ออ้อนวอน
ทูลขออนุญาตเป็นครั้งที่ ๒ และ ๓ แต่ก็ถูกพระมารดาตรัสห้ามอย่าง
หนักแน่น แต่ในที่สุดพระมารดาทรงพิจารณา เห็นว่าอุรุษะ
มีใจแน่วแน่ที่จะออกบวช จึงทรงคิดหาอุบายที่จะไม่ให้อุรุษะ
ออกบวช ก็ทรงตำริ่งกับกัณษิยราชา พระสหายของอุรุษะ
จึงตรัสว่า

ถ้ากัณษิยราชา เล็ดใจออกบวช
ลูกจงบวชพร้อมด้วยท้าวเซอเถิด
... ถ้ากัณษิยราชาไม่บวช
ลูกของแม่ก็บวชไม่ได้เช่นกัน!

อนรุทชะมิได้รอช้า รีบเข้าไปเฝ้าภัททิยราชา
และทูลด้วยความมคุ่นเคียดกันว่า...

อึ่งใหม่มีนั้น บุคคลทั้งหลายเป็นผู้กล่าวคำสัตย์ เป็นผู้รัก
สัตวาจา เมื่ออนรุทระกล่าวทางพระวาจาของพระเจ้ากัณฑ์กัณฐะ
ขึ้นเช่นนั้น กัณฑ์กัณฐะจึงตรัสพ้องพ้องกับอนรุทระ!

แต่อนรุทระนั้นหอตทหระไม่ได้ ถ้ากัษุราชาก็ขอลดหย่อนจาก
๗ ปี ให้เหลือ ๖ ปี - ๕ ปี - ๔ ปี - ๓ ปี - ๑ ปี - ๗ เดือน - ๖ เดือน -
๕ เดือน - ๑๕ วัน ซึ่งอนรุทระก็ไม่ยอม ปฏิเสธทางสิ้น.

ถ้าอย่างนั้นขอให้รอสัก
๗ วัน ขอให้เรามาขอราชสำนัก
ให้บธาร และพี่ชาย น้องชาย
เสียก่อน จะได้หรือไม่?

อนรุทระ พิจารณาเห็นว่า เป็นระยะเวลาพอสมควรจึงกล่าว
ตอบตกลง.

ดีละ เวลาเพียง
๗ วันเท่านั้น ไม่
นานเกินไป ?

ฝ่ายอนรรทชะ เมื่อตกลงกับพระเจ้ากัทธิยะแล้ว จากนั้น
จึงไปเที่ยวชักชวนค่างะฮันดูได้อีก ๓ พระองค์คือ อานนท์
ภค กิมพิละ กับโกสิยวงค์ คือ เทวทัต และ อบาลีผู้เป็น
นายภาษามาลา ติดตามรับใช้ไปอีก ๑ คน รวมทั้งหมด
๗ ท่านด้วยกัน

ราชสกุลที่พร้อมใจจะบรรพชาขึ้น ได้หาโอกาสแล้วเสร็จ
ในราชสำนักที่ยังใหญ่อยู่ตลอด ๗ วัน เปรียบปานเทพเจ้าแล้ว
ทิพย์สมมติคณะนี้ ... แล้วเสด็จออกพร้อมด้วยจตุรงค์เสนาจตุรงค์พล
เหมือนกับจะเสด็จประพาสพระราชอุทยาน พอไปถึงเขตแดน
ของกษัตริย์อื่นแล้ว ก็ได้เสด็จเข้าสู่ราชธานีของกษัตริย์ต่อไปเพื่อมุ่งสู่
อุปัชฌาย์เพื่อบรรพชา

กษัตริย์ทั้ง ๒ พระองค์
ทรงเนื้ของเครื่องทรงออก
แล้วห่อส่งให้แก่อุมาลี

อุมาลี ร้องไห้กึ่งเกลือกอยู่
ใกล้ๆ พระบาทของกษัตริย์
เหล่านั้น ไม่ต้องการจะรับ
เลย แต่ก็จำใจรับ เพราะ
ไม่อาจขัดคำสั่งเจ้านายได้

ครั้นรับมาแล้วก็กลัวความ
เข้าใจผิดของเหล่าค่างจะคิด
ว่าฆ่าเหล่าราชกุมารเพื่อชิงเอา
ทรัพย์ อาจจะได้โทษอาชญา

จึงคิดว่า "เหตุไรค่างจะเหล่านี้
ได้ลละของมีค่าเหล่านี้ เหมือน
กับถ้ำเซพีะทั้ง แล้วออกถนอช

คิดตั้งนั้นแล้ว จึงนำข้อ
เครื่องประดับมาแขวนไว้
ที่กิ่งไม้และเขียนข้อความ
ว่า "ถ้าผู้ใดปรารถนา ก็จง
ถือเอาไปเถิด" แล้วตาม ๒
ภริยาไปนวดด้วย

ในที่สุดบุคคลทั้ง ๗ ก็พากัน
เข้าเฝ้าพระเจ้าศัลดา กรามทูล
ขอบรรพชาอุปสมบทใน
พระธรรมวินัย พระพุทธองค์
ทรงอนุญาต

แต่ก่อนที่พระบรมศาสดา
จะประทานบรรพชา ท่าน
อนุชจะได้อกรามทูลขอให้
พระพุทธองค์ประทานบรรพชา
แก่อนุชีก่อน เพื่อลดชกตียมานะ
ของพวกตน พระบรมศาสดา
ทรงอนุญาต

หลังจากบวชแล้ว พระภิกษุเถระ
ได้สำเร็จพระอรหันต์ในพรรษาตนเอง
พระกัมพลเถระ พระกตุเถระ พระอนุช
เถระ บรรลพระอรหันต์ในภายหลังต่อมา
พระเทวทัตได้บรรลุฤทธิอันเป็นของปลอม
ท่านพระอานนท์สำเร็จพระโสดาบัน
(ท่านบรรลุพระอรหันต์ต่อเมื่อพระศาสดา
ปรินิพพานล่วงแล้ว ๓ เดือน)

พระอนรรทชเถระ เมืองแครง
 สำเร็จทิพย์จักร์ญาณก่อน
 ต่อมาได้สำเร็จพระอรหันต์เพราะ
 ได้ฟัง “มหาปริสติกกัลลสาร”
 ซึ่งปรากฏอยู่ในคัมภีร์
 อังคตทรรณิกาย อัญญาภิมาตคามว่า

เมื่อท่านเรียนพระกัมมัฏฐาน
 ในสำนักของพระจรรนพลีนามดี
 สำเร็จอัครลาภฝ่ายขวา แล้ว
 ได้ไปบำเพ็ญสมณธรรมอยู่ที่
 ป่า ป่าจันทน์สมฤตทายวัน
 แคว้นแคว้นเวตียะ

ขณะเจริญสมณธรรมอยู่นั้น
 ได้ตรัสตรองถึง มหาปริสติก
 ๘ ประการ จรรมนี่เป็นของผู้ปรารถนาน้อย มิใช่เป็นของ
 ผู้มีกิใหญ่ ----

“จรรมนี่ เป็นของผู้มีความสิ้นโทษ
 มิใช่ของผู้ไม่สิ้นโทษ...
 จรรมนี่ เป็นจรรมนของผู้สั่งดีจาก
 กิเลส... จรรมนี่เป็นจรรมนของผู้
 ผู้ขยันปรารถนาคความเพียร มิใช่ของ
 ผู้เกียจคร้าน... จรรมนี่เป็นจรรมน
 ของผู้มีสัมมาสติ ของมัน... มิใช่
 จรรมนของผู้มีสติหลงไหล... ”

ธรรมนี้เป็นธรรมของผู้มีจิตตงมั่นในลัทธิไม่หวั่นไหวใน
โลกิยธรรม....ธรรมนี้เป็นธรรมของผู้มีปัญญา ไม่ใช่
ของผู้ไร้ปัญญา....

เมื่อพระอนุรทระตรัสเช่นนั้นต่อ พระผู้มีพระภาคเจ้า
ทรงทราบแจ้งเห็น ทรงแอหุโมทนาว่า...

ขอมละ...ขอมละ...

อนุรทระ เชอตรัสของธรรม

ที่มหาบุรุษตรัสของ, ถ้าอย่างนั้น เชอจงตรัสธรรมที่
มหาบุรุษตรัสเป็นข้อที่ ๘ ว่า "ธรรมนี้เป็นธรรมของผู้มี
ใจธรรมไม่เหินช้า ภาวใจของผู้มีในธรรมให้เหินช้าไม่"

ครั้น
พระพักตร์ของค
ตรัสลือสอนท่าน
ดั่งนั้นแล้ว
เสด็จสู่ที่ประ
ทับ...ส่วน
ท่านอนุรทระ
นำเพ็ญเพียร
ต่อไปก็ได้สำเร็จ
พระอรหันต์

พระบรมศาสดา
ทรงรู้จักใจเรา
เสด็จมากระทำให้
มหาบุรุษวาทกข้อที่ ๘
เต็มบริบูรณ์จนได้สำเร็จ
ความประสงค์แล้ว

เมื่อหนักถึงพระธรรมเทศนาอันไพเราะ ของพระพุทธรองค์ และหนักถึงธรรมที่ตนได้รู้แจ้งแทงตลอดแล้ว ก็เปล่งอุทานคาถา!

“...พระบรมศาสดา ผู้เป็นเยี่ยม
ในโลก ทรงทราบความดำริ
ของเรา พระพุทธองค์ผู้ทรงยินดี
ในธรรมอันไม่เห็นช้า ผู้ทรงเป็น
พระพุทธรเจ้า ทรงแสดงธรรม
อันไม่เห็นช้า เราได้รู้จักธรรม
ของพระองค์ เป็นผู้ยินดีใน
พระพุทธรศาสดา ได้สำเร็จวิชชา
๓ ปฏิบัติมรรคา ๔ ได้กระทำ
ตามคำสั่งสอนของพระพุทธรองค์
แล้ว...”

ต่อมาภายหลัง เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ พระเชตุวัน
มหาวิหาร ทรงประกาศแต่งตั้งพระอนุรุทธะ โยคีดำแหน่ง...เอตทัคคะ

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย พระอนุรุทธะ
เป็นเอตทัคคะ... เป็นเลิศกว่าภิกษุ
ทั้งหลาย ผู้เป็นบุตรของตถาคต
ในฝ่ายที่มี...ทิพยจักขุ”

พระอนุชาเกราะ ดำรงชายสังขารมา หลังจากพระบรมศาสดา
เสด็จดับขันธปรินิพพานไปแล้ว ยังมีเรื่องในมหาปรินิพพานสูตร
ความว่า ในวันที่พระผู้มีพระภาคเจ้าจะเสด็จดับขันธเข้าสู่
พระนิพพาน มีเรื่องเล่าถึงการเข้ามานิสมาตว่า ก่อนที่
พระพุทธรูปองค์จะปรินิพพาน ทรงเข้าอนุปุพพวิหารสมาบัติอยู่โดย
ลำดับนิทาน พระอนุชาเกราะ มองดูไม่เห็นมีสัมมหายใจของพระผู้มี
พระภาคเจ้า จึงถามพระอนุชาเกราะ

พระบรมศาสดา
เสด็จดับขันธปรินิพพาน
แล้วหรือ ซอว์ม ?

พระบรมศาสดา ยังไม่เสด็จ
ดับขันธปรินิพพาน...ท่านอนุชา

๑ เพราะเหตุใด พระอนุชาเกราะ
จึงรู้ได้ เพราะท่านได้เข้ามา
สมาบัติลำดับต่าง ๆ ไปพร้อมกับ
พระบรมศาสดา จนกระทั่งถึง
ออกจากแหวนสัญญา มา สัญญาขณะ
จึงรู้ว่า พระพุทธรูป

ครั้งพระพุทธเจ้าเสด็จดับขันธ
ปรินิพพาน เกิดความหวุ่นไหว
โกลาหล แก่ผู้อาศัยในพระองค์
ภิกษุ ผู้ยังไม่ สิ้นอาสวะ เสื่อมใจ
ร้องไห้ก่ลึงเกลือกไปมากก็มีมาก

ทรงเข้า
นิโรธสมาบัติ
อันการตาย
ย่อมไม่มี
ในภายใน
นิโรธสมาบัติ

บ้างก็
บ่นเพื่อ
พิโร
รำพัน
ต่าง ๆ
พาพา
๐๐๐๐๐

ส่วนภิกษุอรหันต์ขบคต ก็
 อตกลิ้นความเคี้ยวไค้กด้วย
 ปัญญาญาณว่า...สังขาร
 ทั้งปวง ไม่เที่ยง จะหา
 ความเที่ยงใ้สังขารนั้นมาจากไหน.

ลำดับนั้น พระอรุราชเระ
 กล่าวเตือน ภิกษุทั้งหลายว่า

ท่านทั้งหลาย...
 อย่าเสียใจเลย อย่าเพื่อ
 จำเริญเลย พระบรมศาสดา
 เคยตรัสไว้ก่อนแล้วมิใช่
 หรือว่า... ๙

การพลัดพรากจากของรักของชอบใจทั้งปวงนั้น ย่อมมี
 เป็นธรรมดา ไม่มีใครจะมาบังคับ
 สิ่งที่เกิดแล้วเป็นแล้ว มีปัจจัย
 ทางการแล้ว มีความแตกสลายไป
 เป็นธรรมดาว่า คงอย่าแตกสลายเลย
 ตั้งนี้ จะมีที่ ไหนเล่า ?

ก่อนท่านทั้งหลาย ทวณเทพยดา
 ย่อมพากันติเตียนว่า แม้พระผู้เป็นเจ้า
 ซึ่งเป็นภิกษุ แล้วยังไม่สามารถ
 อตกลิ้นความเคี้ยวไค้กได้
 แล้วยังจะให้ผู้อื่น
 อตกลิ้นไค้กได้อย่างไร ?

พระอนรรทงเถระ และ
พระอานนท์เถระ ได้ปลัด
กันแล้วจงธรรมตลอดมาตริ่นั้น
จนรุ่งเช้า พระอนรรทงเถระ
จึงให้พระอานนท์เถระไปแจ้ง
ข่าวการปริณิพพานของพระผู้มี
พระภาคเจ้าแก่เจ้าขามลลละ-กิลันนาร

เมื่อข่าวมัลลกะขัตติย์ทราบแล้ว
กษัตริย์ ๘ องค์เป็นหัวหน้า
ทรงสละเกล้า นุ่งห่มผ้าใหม่
แล้วเตรียมหมกพระศพ แต่
ไม่อาจยกให้เหยื่ออื่นได้

เจ้าแต่ท่าน
อนรรทง เพราะเหตุ
ใด จึงเป็นเช่นนี้
ขอรบ ?

ดูก่อนท่านทั้งหลาย
เพราะความประสงค์
ของท่านเป็นอย่างหนึ่ง และ
เหล่าทวยเทพ มีความ
ประสงค์อีกอย่างหนึ่ง

ดูก่อนท่านวาสิฏฐะทั้งหลาย
พวกท่านมีความประสงค์จะ
อัญเชิญพระศพเข้าสู่พระนคร
ทางทิศทักษิณ แล้วจะอัญเชิญ
ออกไปถวายพระเพลิง
ทางทิศทักษิณ

พวกท่านทั้งหลาย
มีความประสงค์เช่นไร

พอพวกมหัศจรรย์ทราบความเป็นไปนั้นจาก
พระอนุรทชเถระแล้ว ก็พากันปฏิบัติตามความประสงค์
ของทวยเทพเหล่าพี่น้อง ๐๐๐

เรื่องที่ยกมานี้ เป็นเหตุผลรับรองว่า พระอนุรทชเถระมีอายุยืนมา
ถึงหลังพุทธปรินิพพานแล้ว และท่านเป็นผู้มีตำทิพย์ ดังกล่าวแล้ว

การที่พระเถระได้เป็นผู้เลิศด้านกัณฑ์กัษุนี้ มีเหตุผล
อยู่ ๒ ประการด้วยกันคือ

๑. ด้วยการใช้กัณฑ์กัษุ

๒. ด้วยความปรารถนาไว้ในอดีตชาติ

□ ด้วยการใช้กัณฑ์กัษุนี้ คือ หลังจากฉันอาหาร
แล้ว ทำนอหุรุทชะ ก็เจริญ "อาโลกาสีณ" คือ เล็งดู
สัตว์โลกทั้งหลายด้วยกัณฑ์กัษุอยู่ทั้งกลางวัน กลางคืน
จนเกิดความชำนาญชำนาญ...

□ ส่วนที่ตั้งใจความปรารถนาไว้ในอดีตชาติ โดยได้ตั้ง
มโนปณิธานไว้ เมื่อ แล่นกัณฑ์ดวงมาแล้ว มีเรื่องเล่าว่า

พระอหุรุทชะเถระได้เกิดเป็น
กัลปบุตรกัณฑ์กัษุผู้มีอิสระ
ด้านหนึ่ง ในสมัยของ
พระปทุมมุตตารสัมมาสัมพุทธเจ้า

อยู่มาวันหนึ่ง กัณฑ์กัษุได้
ไปยังพระวิหารร่วมกับมหาชน
เพื่อฟังธรรมเทศนา
ได้ถวายบังคมพระพุทธรูป
แล้วยืนฟังธรรมอยู่นอกที่ประชุม

* กัณฑ์กัษุ = ผู้มีศักดิ์ (มีทรัพย์น้อยกว่าเศรษฐี) โพนินิยมเรียก "กัณฑ์กัษุ"

พระปฐมมุตตารพุทธเจ้า
ทรงแลคั่งธรรมเหล่า
ดั่งทรงค้ำภิกษุรูปหนึ่ง
ไว้ใหม่ตำแหน่งพี่เล็กกว่า
ภิกษุทั้งหลายฝ่ายภพยศักขุ

กฏุมพินันเห็นแล้วคิดว่า
พระเถระรูปนี้มีความดี
เป็นเลิศ พระพุทธองค์จึง
ทรงประกาศตั้งไว้ใหม่ตำแหน่ง
อันเลิศฝ่ายภพยศักขุ แต่ตัวเรา
ก็ขอเป็นพี่เล็กฝ่ายภพยศักขุ
ใหม่สำนักของพระพุทธเจ้า
พระองค์หนึ่งใหม่หาคะตักกาล

พอคิดเช่นนี้แล้ว ก็แทรกแหวกกลุ่มสงฆ์เข้าไปกราบขอขมา
พระปฐมมุตตารพุทธเจ้าพร้อมทั้งภิกษุสงฆ์สาวกหนึ่งแล้
ด้วยเจตนาเพื่อให้เสด็จเข้าภัตตาคารที่หน้าของตาน รุ่งเช้า กฏุมพินัน
ก็ได้ถวายมหาทานแก่พระปฐมมุตตารพุทธเจ้า พร้อมด้วยอริยสาวก
ลุ่มความปรารถนา

ขุททกปิฎก ไท. ๒๔๑-๒๕๘๗ หนึ่งคือธรรมะประกอบด้วยภาพ ๘๓๓

กฤมพีได้ถวายมหาทานอย่างนั้น ติดต่อกัน ๗ วัน และในวันที่ ๗ ก็ถวายผ้าอย่างดี พร้อมด้วยบริวารเครื่องเขียน ย่อม แต่พระปทุมศตารพทาชเจ้า และ ลาวกสงฆ์ทั้ง ๑ แล่นรูป แล้วตั้งจิตปรารถนาขึ้น ในที่เฉพาะพระพักตร์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

“ ข้าพระองค์ ได้กระทำสักการบูชาไฟครั้ง นี้ เพื่อเจตนาประสงค์ ทิพยสมบัติ หรือ มหษณสมบัติ ก็หาไม่ พระองค์ทรงตั้ง ฤกษ์ ได้ ไว้ ในตำแหน่งอันเลิศกว่า ฤกษ์ทั้งหลาย ฝ่าย สมเด็จพระจักขุ ล่วงมา ๗ วันแล้ว ขอให้ข้าพระองค์ ได้เป็นผู้เลิศกว่า ฤกษ์ ทั้งหลายผู้มีทิพยจักขุ เหมือนพระเถระนั้น ในพระค้ำล้นหาของพระพทาชเจ้าพระองค์ใด พระองค์หนึ่ง ในอนาคตกาลเถิดพระเจ้าข้า ”

พระปทุมศตารพทาชเจ้า

ผู้ประเสริฐรู้ตัวขอหาตบัสัญญาณ ทรงตั้งเห็นว่าความปรารถนา ของกฤมพีนั้น จักสำเร็จจึงทรงพยากรณ์ว่า

“ ดูก่อนกฤมพี เมื่อสิ้นกาลแสนกัปนี้ จักมี พระพทาชเจ้าพระองค์หนึ่ง พระนามว่า “สัมมทโคตม” จะเสด็จคอบัติชนในโลก กฤมพีจะได้เป็นผู้เลิศกว่า ฤกษ์ทั้งหลายฝ่ายมี ทิพยจักขุ และจะมีชื่อว่าอนุรุทธเถระ..... ดังนี้แล...”

ครั้นทรงพินิจครมแล้ว
พระปทุมตตรพทชเจ้า ก็ทรง
กระทำอโหมทนา แล้วจึง
เสด็จกลับพระวิหาร...
มีเรื่องกล่าวถึงกกุหมพินันท์ว่า
เมื่อพระปทุมตตรพทชเจ้า
ยังทรงพระชนม์มาอยู่ตามใด
กกุหมพินันท์ ก็ทำบุญกุศลอยู่
ตามนั้น เมื่อพระพทชเจ้า
พระองค์นั้นเสด็จดับขันธปริ-
นิพพานแล้ว ชนทั้งหลายได้
สร้างสุวรรณเจดีย์สูงถึง ๗โยชน์
เสร็จแล้ว

กกุหมพินันท์ก็เกิดศรัทธาต้องการจะสร้างบุญกุศลเกี่ยวกับ
องค์พระเจดีย์นั้นบ้าง จึงเข้าไปสอบถามภิกษุสงฆ์...

พระคุณเจ้า การนริกรรม
หรือการทำบุญกุศล เพื่อให้เกิด
ผลเป็นทิพย์จักษุ ควรทำ
อย่างไร ขอรับ?

ดูก่อนกกุหมพินันท์
ท่านหวังจะได้ ทิพย์จักษุ
ก็ควรถวายพระที่ปูชนียา
พุทธสุวรรณเจดีย์นั้น?...

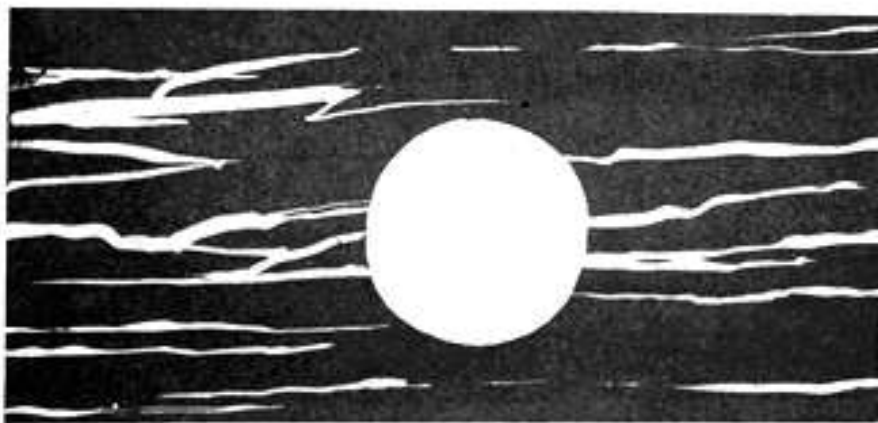
กฤษมพี กรามลาภิกษุหนีแล้ว ก็ได้จัดตั้งทัพประทีปใหญ่ ๑,๐๐๐ ทัพ นำไปตั้งไว้รอบๆ พระสุวรรณเจดีย์ และ มืดวง ประทีปเล็กๆ คั่นอยู่ในระหว่างกลาง ของประทีปดวงใหญ่

หนีๆ แล้ว จตุมาษาพระเจดีย์ ด้วยตั้ง โขมู่ฆ่าพระปทุมมุตตรา พุทธเจ้า ...

เมื่อรวมประทีปทั้งปวง ทำพิษขึ้นมาจตุมาษาพระเจดีย์ ในตวันนั้นด้วย ... แสงประทีป หนีๆ ทำให้ปริมณฑลของ พระสุวรรณเจดีย์แตก ไซ้ติช่วง ชั่วเวลาผ่านไปครึ่ง เป็นเวลากลางวัน ?

กฤษมพี ได้ทำสักการบูชาสุวรรณเจดีย์นั้นเป็นนิทาน และได้บริจาคทานรักษาศิลเป็นประจำ เขาปฏิบัติ อย่างหนีหรือยอมมา จนสิ้นอายุขัย แล้วได้ท่องเที่ยว เสวยทิพย์สมบัติอยู่ในเทวโลก และ มนุษย์สมบัติ จนตลอดกาลนาน.....

บุษบาบุชา โทธ. ๒๕๑๑-๒๕๑๓ * หนังสือธรรมะประกอบภาพ ๘๖ภาพ

ด้วยบุญกุศลนี้ ส่งผลให้ท่านพระอนรุทระเฝ้าชาตินั้น ได้เกิดเป็น
 เทวดาผู้มีศักดิ์ใหญ่ มีรัศมีกายสว่างไสวกว่าเทวดาทั้งหลายอยู่เป็น
 นิตย์ (หมายถึงยศใหญ่เหนือใคร มีรัศมีของตัวเองฉายาใครๆ สัมผัส
 ได้).... และได้เกิดเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ผู้มีตาทิพย์ สามารถ
 แลเห็นได้ไกลถึง ๑ โยชน์ (ไม่ใช่เรื่องแปลกในเรื่องตาทิพย์ เพราะ
 เป็นคำลึกลับแขนงหนึ่งเหมือน วิद्याคำลึกลับ ปรมมาณคำลึกลับ
 เป็นต้นไปพวกนี้) และอยู่รวม ๒๘ ชาติ ได้เป็นท้าวสักกเทวราชอยู่
 ๓๐ ก็ปี.....

สร้าง กาดสัมฤทธิ์เป็นจำนวนมาก แล้วจุดบูชาไว้รอบพระเจดีย์นั้น

ครั้งเวลาผ่านไปหนึ่งแรมก็ไป ได้กลับมาเกิดเป็นกณภูมิ ในครั้งพุทธกาลหนึ่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระนามว่า กัสสปะ

ครั้งพระกัสสปพุทธเจ้าเสด็จดับขันธปรินิพพานแล้ว มหาชนได้สร้างพระเจดีย์ใหญ่ สูง ๑ โยชน์ เพื่อบรรจุพระบรมสารีริกธาตุสำเร็จแล้ว จึงพากัน

ใส่เหรียญใส่เงินเต็ม ทำให้โลโก้

ส่วนกณภูมินี้จะสักการบูชาบ้าง ได้สร้างกาดสัมฤทธิ์ขนาดใหญ่กว่ากาดทั้งปวง ใส่เหรียญใส่เงินเต็ม กระทำให้พื้นโล่งไว้รอบขอบปาก กระทำให้ใหญ่ไว้ตรงกลาง ... จุดให้ลูกโพล่ง ๑ แล้วท่นถาดขันตี่ระนะ เติมน้ำมันรอบพระเจดีย์ ทั้งใจกระทำเป็นพุทธบูชา ๑

เมื่อตายไป ได้ไปเกิดใหม่ หลวงโลก แล้วมีทิพย์สมบัติ ถึงกาลนาบ ๗

เมื่อเทพกฤษณพินิจจากเทวโลก มาเกิดในตระกูลซัดสน
ยากจนตระกูลหนึ่ง ซึ่งอยู่ในกรุงพาราณสี เป็นคนซัดสนญา
ให้ทำนุสนมพเคารมณี วันหนึ่ง
เขาพบพระเนจเจกพททเจ้าอนุรักษุ
ยเอยที่ประตูบ้าน ร้อรับนิทานมาต.

การที่เรากับภรรยาต้อง
รับจ้างเขา มีสภาพคนอยู่
เช่นนี้ ก็คงเพราะวิบากกรรม
ส่งผล เมื่อเราคิดจะให้
ภาพ ของที่ให้ทานก็ไม่มี
เมื่อของที่ให้ทานมีอยู่ ผู้มารับ
ทานก็ไม่มี... มาวันนี้
เราได้พบพระผู้เป็นเจ้าแล้ว

ทั้งอาหารส่วนของเราที่มีอยู่
เราจะเอาอาหารนี้ถวายแต่ท่าน

เขาให้ภรรยานำอาหาร
ทั้งส่วนของตนและภรรยา
ซึ่งนางก็เต็มใจให้ตามสามีไปถวาย
แต่พระเนจเจกพททเจ้า แล้วตั้งความ
ปรารถนาไว้ว่า

“ขอให้ข้าพเจ้า พ้นจากความ
ลำบากยากเข็ญเช่นนี้ และคำว่า
...ไม่มี...อย่าได้พบพานเลย”
และความปรารถนาของเขาก็สำเร็จ
ไม่ยากจน แม้ชาติสุดท้ายนี้
ความไม่มีจึงไม่เกิดขึ้นกับท่าน
พระอนุรักษุเถระ...ดังนี้แลฯ

๑๒